

РЕШЕНИЕ

№ 7252

гр. София, 14.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 30.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **6555** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 46 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба от адвокат – пълномощник на Т. И. – гражданин на Р. Турция, против ЗАПОВЕД, рег. № УРИ 5392 ПАМ-285/19.06.2020 г. на началника на Отдел „Миграция“ - СДВР, с която, на основание чл. 41, т. 4, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ, на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход“, като е определен срок за доброволно изпълнение – тридесет дни.

Жалбоподателят се явява лично и с адвокат, като: поддържа жалбата; представя писмени доказателства, посредством които цели да установи и докаже твърдението си, че ответникът не е изяснил всички факти и обстоятелства, преди да издаде оспорваната заповед; претендира възстановяване на разноските за водене на делото.

Ответникът, представляван от юрисконсулт: оспорва жалбата; представя доказателства за компетентност на издателя на заповедта; желае юрисконсултско възнаграждение.

Съдът изиска от ДАБ писмени доказателства, подкрепящи информацията и данните, изложени в процесната заповед и послужили като основание за постановяването на ПАМ. На 25.11.2020 г. е постъпило писмо, с приложени писмени доказателства, които са приети по делото без оспорване от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема по същество следното.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, но по същество е неоснователна.

Според чл. 41, т. 4 ЗЧРБ, принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 с.з. – „връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ се налага, когато „по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище или по отношение на когото производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение, освен ако прекратяването е постановено спрямо чужденец, за когото има решение за обратно приемане в Република България и производството не е било възобновявано. Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ задължава компетентният да наложи ПАМ административен орган, да отчете: продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Съобразяването с тези изисквания е част от съдържанието на оперативната самостоятелност, с която несъмнено е разполагал ответникът. Съдебният контрол върху тази самостоятелност се ограничава до установените с чл. 169 АПК правомощия. Нормите, които регламентират условията за прилагане на мерките за административна принуда са императивни и като такива - задължителни за компетентния административен орган. Той е задължен да изясни всички, релевантни за случая факти и обстоятелства (чл. 35 АПК), и това задължение е било изпълнено. В представената от ответника административна преписка и по делото са налице данни за това, че по отношение на Т. И. – гражданин на Р. Турция има влязло в законна сила на 08.08.2018 г. съдебно Решение № 5176/08.08.2018 г., по адм. дело № 6464/2018 г. на АССГ, с което е отхвърлена жалба от чужденеца, против Решение № 35-ОК/01.06.2018 г. на интервюиращ орган от ДАБ, за отказ да бъде допусната до разглеждане последваща (седма поред) молба за международна закрила. В процесната Заповед, рег. № УРИ 5392 ПАМ-285/19.06.2020 г. ответникът, за да постанови ПАМ се е позовал на „влязло в сила Решение № 554/13.08.2018 г. за прекратено производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, издадено от ДАБ, потвърдено с определение № 1926/12/02.2019 г. на ВАС...“, както и на докладната записка от 19.06.2020 г. Съдът изиска служебно информация от ДАБ, като с писмо от 25.11.2020 г. (л. 87 от делото) директор на дирекция е отговорил, че: по отношение Т. И. – гражданин на Турция не е постановявано решение с № 554/13.08.2018 г.; последната от общо седем молби за закрила е подадена на 21.05.2018 г., но с Решение № ОК-35/01.06.2018 г. интервюиращ орган не е допуснал молбата до разглеждане по същество; решението е било оспорено пред АССГ, по адм. дело № 6464/2018 г., като с Решение № 5176/08.08.2018 г. Съдът е потвърдил решението на интервюиращия орган; състав на ВАС, по адм. дело № 11766/2018 г., с Определение № 1926/12.02.2019 г. е оставил без разглеждане касационната жалба, против решението на АССГ, понеже то не подлежи на касационно обжалване. Въз основа на тези категорични данни Съдът приема, че оспорваната Заповед, рег. № УРИ 5392 ПАМ-285/19.06.2020 г. не е нищожна, както счита адвокатът – пълномощник. Касае се за техническа грешка при изписване номера и датата на Решение № 5176/08.08.2018 г., по адм. дело № № 6464/2018 г. на АССГ, като в заповедта е изписан номер 554 и дата – 13.08.2018 г. Тази грешка обаче не се е отразила на възможността, чужденецът да разбере причината (основанието) за налагане на ПАМ и да осъществи правото си

на защита. Това е така и защото (както вече се каза по –горе), освен посочването на съдебно решение, ответникът правилно е посочил и „определение № 1926/12/02.2019 г. на ВАС“, което е било известно на жалбоподателя и касае съответно Решение № ОК-35/01.06.2018 г. на интервюиращ орган и Решение № 5176/08.08.2018 г. на АССГ, по адм. дело № 6464/2018 г. Процесната заповед не е издадена „въз основа на липсващ документ“, както счита адвокатът на жалбоподателя.

Неоснователно е и възражението, че наличието на друго съдебно производство е основание да не бъде постановена ПАМ „връщане“. Видно е от мотивите на съдебното решение (Решение № 5176/08.08.2018 г., по адм. дело № № 6464/2018 г. на АССГ), че доводите на оспорващия за наличие на „висящо“ съдебно производство по негов иск за установяване на произход вече са били обсъждани и са преценени, вкл. с влязло в законна сила съдебно решение, като неотнормирани към производството по ЗУБ. По тази причина и настоящият съдебен състав приема същото, относно представената по делото касационна жалба от 10.07.2020 г., от Т. И., против решението на Апелативен съд – С., потвърждаващо решението на СГС по делото за установяване произхода на жалбоподателя.

Заповед, рег. № УРИ 5392 ПАМ-285/19.06.2020 г. е издадена от компетентен административен орган, който се е съобразил с цитираните по – горе материалноправни предпоставки за налагането на ПАМ „връщане“ и не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Основателна е претенцията на пълномощника на ответника, за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, чл. 172а, чл. 143, ал. 1 АПК, вр. чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Т. И. – гражданин на Р. Турция, против ЗАПОВЕД, рег. № УРИ 5392 ПАМ-285/19.06.2020 г. на началника на Отдел „Миграция“ - СДВР, с която, на основание чл. 41, т. 4, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ, на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход“, като е определен срок за доброволно изпълнение – тридесет дни.

ОСЪЖДА Т. И. – гражданин на Р. Турция, ЛНЧ: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14- дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: